

Двата прѣстѣпника отстѣпиха въ страха си, а третия все си стоеше неподвиженъ. Лъвътъ все пристѣпаше къмъ него и съвсѣмъ се приближи, гледащъ го, като че ли го позна.

Всички замръха, безъ да разбератъ какво стана съ лъва, очаквайки щото той съ единъ ударъ да повали този човѣкъ и да го разкъса.

Като дойде до прѣстѣпника, лъвътъ замахна опашката си съ покоренъ привѣтливъ

видъ, като куче, което чака ласкитѣ на господаря си. Лъвътъ се търкаше около тѣлото на човѣка и лижеше рѣцѣтъ и лицето му. А човѣкътъ все още стоеше неподвижно, като че ли бѣ примрѣлъ отъ ужасъ. Най-послѣ прѣстѣпника дойде на себе си. Рѣши се да погледне лъва, внимателно го разгледа, и тогава самъ почна да го милва съ радостна усмивка.

У всички се затаи дѣха отъ това невидено нѣщо, и цѣлиятъ народъ изведнажъ почна да ржкоплѣска, поразенъ отъ чудното зрѣлище.

Въ това врѣме звѣроветѣ се нахвърляха на другитѣ прѣстѣпници, и до небето се повдигна свирепото реване на настѣрвенитѣ животни и отчаянитѣ стенания на хората.

Но огромния лъвъ мирно се притисна до човѣка и го прѣдпазваше отъ нападенията на другитѣ звѣрове.

Народътъ завика:

— Пощада, пощада на този човѣкъ!

Това императорътъ каза нѣщо на стоящия около него распоредителъ на зрѣлищата. Послѣдниятъ се отдалечи, и подиръ една минута въ срѣдата на кръга нахлуха двѣстѣ въоръжени войници, нахвърлиха се съ копия на разяренитѣ звѣрове и ги изгониха пакъ въ тъмната клетка. Рѣшетката съ шумъ се спусна слѣдъ тѣхъ.

Цѣлиятъ пѣсъкъ на кръга бѣ облѣнъ съ кръвъ.

Двадесетъ и шестъ прѣстѣпника, единъ тигъръ и двѣ хиени се търкаляха мъртви вече и разкъсани на пѣска. Конницитѣ хвърлиха мръжа на лъва, който не искаше да си отиде, а човѣка заведоха при императора.

III.

— Кой си ти? — попита императорътъ прѣстѣпника, когато го доведоха въ императорската ложа. — Защо си осжденъ, и какво се е случило между тебе и тоя лъвъ? Защо той ти лижеше рѣцѣтъ, вмѣсто да те разкъса като кученце? Да не си магесникъ? Може би, знаешъ нѣкакви заклинания противъ звѣроветѣ?

И императорътъ внимателно погледна прѣстѣпника.

Прѣстѣпникътъ стоеше прѣдъ него тъй неподвижно, както стоеше прѣди малко, очаквайки нападението на лъвоветѣ. На високото чело на обръснатата му глава се виждаше бѣлѣгъ, който значеше, че той е избѣгалъ робъ. Подъ дрипитѣ на разкъсаната му риза се пода-